

Cuprins

Julia	9
Maeve	165
Sam	319

Mark face un gest cu mâna spre o altă stradă unde un taxi, probabil venit la o altă comandă, dispăre după celălalt colț. O iau ca pe un semn bun și clatin din cap în timp ce mergem amândoi unul lângă celălalt. Slavă Domnului, pasiunea s-a domolit de tot de când am plecat de la restaurant. Mi-e frig, sunt obosită și nu vreau decât să mă cuibăresc la căldură, pe bancheta unui taxi și să mă duc acasă.

Îmi strâng mai bine haina în jurul trupului și merg privind asfaltul, clătinându-mă și dorindu-mi să fi purtat niște pantofi mai confortabili, când îmi dau seama că Mark s-a oprit. Mă opresc și eu. Mă uit la el, abia sesizând privirea plină de dorință din ochii lui, când – și jur că nu știu exact cum s-a întâmplat – mă pomenesc strânsă în brațele lui, sărutându-l cu disperare, de parcă viața mea ar fi depins de asta.

Aș vrea să vă pot descrie mai bine : pasiunea, dorința, ardoarea. Ce pot să vă spun e că mă simt de parcă m-aș topi în el, agățându-mă de el ca o nebună, pierduți amândoi în această incredibilă intensitate.

Într-un târziu ne îndepărtăm puțin și ne privim unul pe altul, cu ochii mari de uimire.

— Îmi pare rău, spune el, iar eu sunt pe punctul de a-l liniști zicându-i că n-are de ce, când el mă sărută din nou și, de data asta, când ne despărțim, mă trage înspre o alee.

Vreau să vă spun următorul lucru : nu sunt genul de femeie care face sex pe alei. Nu m-a excitat niciodată faptul că aș putea fi prinsă sau văzută sau că mă aflu în altă parte decât într-un dormitor extrem de confortabil. Sau în sufragerie. Sunt o ființă care iubește confortul și căreia îi

place să planifice lucrurile în consecință. Am sedus mulți bărbați și am făcut-o având picioarele netede ca de catifea grație aparatului de epilat Epilady (categoric dureros, dar merită), purtând ciorapi negri și jartiere (sună a clișeu, dar nu înseamnă că-i mai puțin eficient), cu șampanie și vorbe frumoase (care garantat mă duc exact acolo unde doresc să ajung).

Ce n-am făcut niciodată e ceea ce fac acum. Sprijinită de un zid din cărămidă, pe o alee întunecată, luminată doar la un capăt de un felinar chior. La celălalt capăt, Mark mă sărută peste tot. Pe față, pe gât, pe clavicule. Săruturi apăstate, umede care îmi taie respirația. Cu ochii în extaz, îmi strecor mâinile pe sub sacoul lui, îi scot cămașa din pantaloni și o ridic în grabă, să-i simt pielea fierbinte sub palme.

Cu un gest rapid îmi desface cămașa și simt că nu mai pot să respir în clipa când începe să-și plimbe buzele pe sânii mei, trăgând în jos sutienul și descoperindu-mi sânii, topindu-mi sfârcurile cu gura, gura lui magică, în timp ce eu închid ochii și gem de plăcere.

Întind mâna și-i ating penisul prin pantaloni simțind că e tare, simțind deja că nu mai pot rezista, apoi el intră împingând adânc în mine, respirând precipitat aproape de gâtul meu, ținându-mi un picior sus, în jurul taliei lui, în timp ce eu mă agăț de el și mă mișc odată cu el, gemând de plăcere.

După aceea nici nu se uită la mine. Iese de pe alee, iar eu privesc oamenii care trec, întrebându-mă dacă ne-a văzut cineva. Mergem unul alături de celălalt fără să ne atingem, am uitat

de mult de taxi și, când ajungem la capătul străzii, mă întorc spre Mark încercând să spun ceva, orice, ca să sparg liniștea asta, însă când mă uit la el, începe să plângă.

— Oh, Mark, ce este?

Sexul grăbit și sălbatic din urmă cu câteva clipe s-a întâmplat desigur altcuiva. Mă simt din nou ca o străină și îl cuprind de după umeri încercând stângace să-l consolez.

— Îmi pare rău, izbucnește el. În mă-sa! Îmi pare atât de rău, n-am vrut să... Dumnezeu!

Nici unul dintre noi nu știe ce să spună.

Doar un singur lucru știu, că nu-l pot lăsa pe omul ăsta să se ducă acasă așa.

— Jur pe viața mea că nu am vrut să mă dau la tine, spun cu blândețe, simțind că parcă întreaga situație este complet ireală, și înțeleg că poate te simți prost din cauza asta, dar cred că ai nevoie să vorbești cu cineva. De ce nu vii la mine acasă, doar să vorbim. Îți fac o cafea, apoi poți să te duci la tine.

Până să intrăm pe ușa casei mele, nu mai sunt foarte sigură dacă s-a întâmplat într-adevăr ceva. Mă uit pe geamul taxiului în drum spre casă (a durat o veșnicie, dar până la urmă am găsit unul) și mă întreb dacă nu cumva am adormit la masă și am visat că am avut cel mai tare futai din viața mea, cu Mark, într-un gang sordid în drum spre casă. Mă întreb serios dacă n-a fost doar o iluzie de-a mea.

Fac o cafea și ne așezăm pe canapea la distanță unul față de celălalt, nici unul neîndrăznind să vorbească primul, neștiind ce căutăm amândoi aici.

— E aiurea, zice Mark. În primul rând nu te cunosc altfel decât, ăă...

Are bunul-simț să roșească, iar eu îmi dau seama că n-a fost totuși un vis. Ne-am pus-o, categoric, altfel n-ar roși. Apoi continuă:

— ...Și tu lucrezi la aceeași firmă și nu pot să cred ce s-a întâmplat în seara asta, iar acum nu-mi vine să cred nici că sunt aici și...

— Mark, îl opresc eu, punând mâna cu blândețe pe brațul lui. Știu că sună ciudat, dar uneori e mult mai ușor să vorbești cu străinii decât să vorbești cu cei pe care îi cunoști. Sunt cunoscută pentru multe chestii, dar lucrul pentru care sunt renumită, în afară că sunt bună la pat (pe asta am aruncat-o ca să mai relaxez atmosfera și, chiar dacă poate a fost total nepotrivit, are efect și Mark reușește să schițeze un zâmbet trist), este discreția mea. Poate că nu e treaba mea, dar lași impresia că ești nefericit și pari un om care poartă o povară extrem de grea pe umeri. Mie nu trebuie să-mi explici nimic, și nu spun asta fiindcă mai vreau un număr, dar aș vrea să te ajut și-ți spun asta pentru că eu cred că ești un tip de treabă care pare să aibă nevoie de un prieten.

Mă opresc să-mi trag sufletul.

— Nu știu de unde să încep, spune el, apoi râde cu amărăciune. Dacă aș începe cu ce s-a întâmplat în seara asta, probabil că nu m-ai crede.

— Continuă. Ce s-a întâmplat în seara asta?

Îmi povestește cum s-a dus acasă și a găsit-o pe prietena lui împreună cu o amică de-a ei îmbrăcate în niște cearceafuri albe, dansând într-un fel de ritual ocult, aproape în transă, fluturându-și cearceafurile deasupra unor lumânări aprinse împrăștiate peste tot prin cameră.

— De fapt era foarte frumos, spune el, dar în final am avut un scandal enorm fiindcă motivul de la care a pornit era complet ridicol. E disperată să rămână însărcinată, încearcă de multă vreme și nu reușește, dar în loc să facă ceva concret în privința asta, să se ducă la un medic, face tot felul de chestii ridicole, îmi pune boabe de ienupăr în portofel, fiindcă se zice că îmbunătățesc potența și dansează în jurul unor lumânări pe care a desenat niște penisuri.

Nu mă pot abține. Încep să râd.

— Ce?

— Ce?

— Cum adică, lumânări cu penisuri pe ele?

Nici măcar nu vreau să descriu imaginea care-mi trece fulgerător prin minte.

— Nu știi, spune el ridicând din umeri. Era o lumânare mare cu un penis incrustat pe ea.

— OK. Îmi vine un gând în minte. Deci porți la tine boabe de ienupăr?

Mark se caută în buzunarul din interior, deschide portofelul și varsă oftând câteva boabe de ienupăr pe măsuța de cafea. Luăm amândoi câte una și ne uităm cu atenție la ea.

— Parcă i-ar fi teamă, zic eu într-un târziu.

— Bineînțeles că îi este teamă. Și mie mi-e teamă. Dar dacă ne e teamă, asta nu înseamnă că o să rămână însărcinată. Trebuie să facă ceva.

— Înțeleg, Mark, dar probabil că e cel mai rău lucru din lume să nu poți să rămâi însărcinată. Aș minți dacă aș spune că înțeleg lucrul ăsta, fiindcă eu nu am de gând să fac copii, dar sunt sigură că sterilitatea ți-ar compromite însăși feminitatea.

— Dar cu mine cum rămâne? spune Mark și, în timp ce mă privește, suferința din ochii lui mă sperie. A spus că e vina mea. Că ea poate rămâne însărcinată și, deci, eu sunt ăla steril.

— Iisuse, fac eu cu un oftat prelung. Chiar așa ți-a spus?

— Cam așa.

— E nasol, Mark. Stăm tăcuți o vreme. Pot să te întreb altceva? Se uită la mine și nici nu sunt sigură dacă să-l întreb ce am în minte, dar nu pot să mă abțin, e prea important. Tu, de fapt, vrei copii?

— Da, desigur. Îmi plac copiii. Întotdeauna am vrut copii.

— OK, atunci să te întreb altfel. Tu chiar vrei copii cu *Julia*?

E o întrebare grea și Mark își ține respirația.

— Ce vrei să spui?

— Te întreb dacă ești fericit cu ea. Atât de fericit încât să-ți petreci restul vieții alături de ea. Să te trezești lângă ea în fiecare dimineață, să o săruți pe ea în fiecare seară înainte de culcare. Ce vreau eu să te întreb, Mark, este dacă, în cazul în care veți reuși, vrei ca *Julia* să fie mama copiilor tăi. Partenera ta pentru tot restul vieții. Asta vreau să te întreb. Atâta tot.

Urmează un moment foarte lung de tăcere, timp în care Mark își lasă capul în mâini. La început am impresia că plânge, însă după aceea ridică privirea spre mine și observ că nu are lacrimi în ochi.

— Cândva aș fi spus da. Categorie. Dar acum nu mai sunt sigur de nimic.